

[Boligministeren.]

lejerens udtalelser, som spørgeskemaerne skulle give grundlag for.

Det er rigtigt, at udgangspunktet for de nye boligens vedkommende er lettere at anslå som et fast tal. Det er muligt, at vi i de cirkulærebestemmelser, der skal ud, og de direktiver, der skal gives til vurderingsrådene, vil have mulighed for — inden for de rammer, som hovedkriterierne fastsætter, altså på den ene side tallene for lejen i nybyggeriet og på den anden side lejen i det dårligste byggeri, vi har — at opdele det, som ligger derimellem og måske indsatte talstørrelser. Jeg er lidt i tvivl om, om man ligefrem kan fastsætte beløb i kroner og øre, men måske kan der angives procentvise opdelinger i forskellige grupper efter kvalitet.

Jeg er enig i det synspunkt vedrørende grundpriserne, som fru Else-Merete Ross fremhævede. Jeg har allerede for nogen tid siden i et kort notat til udvalget gjort opmærksom på, at vi måtte tage det spørgsmål op. Jeg har den opfattelse, at det væsentlige i første omgang nok er at få et tilstrækkeligt antal byggemodne grunde frem. Grundene eksisterer jo i ret betydeligt omfang. Problemet er at få dem gjort byggemodne; når der er for få byggemodne grunde, får de også en højere pris. Vi har jo for nylig fået finansudvalgets tilslutning til bevilling af et beløb, ganske vist et beskedent beløb, til en del af udviklingskommunerne, men det er hensigten at få større beløb til rådighed for at kunne hjælpe dér, hvor navnlig byggemodningen presser på, dér, hvor udviklingen i byområderne finder sted.

Hr. Kai Moltke mente, så vidt jeg forstod, at en m²-pris på 70-75 kr. var en høj pris. Nu er spørgsmålet, i hvilken udstrækning dette tal, som er nævnt i bemærkningerne, og som må være udgangspunkt for vurderingerne, har noget at gøre med, hvad der skal vurderes til. Dette tal er jo ganske enkelt en konstatering af, hvad prisen i det nyeste byggeri er, altså det byggeri, der er taget i brug i 1963-66, og som opfylder de forudsætninger, forslaget angiver, altså er finansieret til 6½ pct.; det er jo nemlig ikke den høje finansiering, der bestemmer lejen her. Det bliver altså simpelt hen et regnestykke, idet man ud fra dette tal og med hensyntagen til kvalitet, bolig-

genhed o. s. v. skal vurdere de lejligheder, hvis opførelse ligger forud for 1963.

Årstallet 1900, som hr. Kai Moltke var inde på, er jo ikke en skillelinje, som angiver, for hvilke lejligheder man af kvalitetsgrunde ikke bør forhøje lejen, eller hvor man eventuelt bør nedsætte den. Tallet 1900 er et årstal, der er fastsat for at udskille en betydelig del af den gamle boligmasse fra vurderingsarbejdet. Meningen med denne skillelinje er at sige, at det, der ligger forud for år 1900, kan vi generelt spare os at vurdere. Men det er sikkert rigtigt, at der er ejendomme og lejligheder, opført efter 1900, som kvalitetsmæssigt vil være lige så ringe som dem fra før 1900, og som derfor ikke kan forhøjes i pris og måske oven i købet burde nedsættes.

Til hr. Niels Westerby vil jeg sige — og det gælder også hr. Rimstad — at betragtningen om, at man, hvad udgifterne angår, har ladet sorteper gå videre til kommunerne, er jeg ikke sikker på er rigtig. Det er naturligvis vanskeligt at afgøre, hvor stor udgiften vil blive, men tager vi f. eks. en provinsby med en halv snes tusinde lejemaal, vil jeg anslå, at dér bliver der brug for 3 vurderingsråd, som får en 3.000-4.000 lejligheder hver. Jeg vil skønne, at en udgift på 50.000 kr. til hvert af disse vurderingsråd for at gennemføre et vurderingsarbejde, som strækker sig over en 2-3 måneder, må være nogenlunde rimelig. Men det er da klart, at kan man — enten under udvalgsarbejdet eller måske på grundlag af henvendelser fra kommunerne — overbevise os om, at dette tal er forkert, så kan det overvejes. Det har ikke været hensigten, at denne udgift, som fremkommer gennem forhandlingen omkring boligløsningerne, skulle pålægges kommunerne; men det må på den anden side være rimeligt, at refusionen finder sted på en sådan måde, at der ikke er frit spillerum for, hvilke udgifter der kan pålægges staten.

Jeg er ikke sikker på, at hr. Niels Westerbys udgangspunkt for en normalisering ville være stort bedre end vort. Når hr. Niels Westerby mener, at man kunne tage sit udgangspunkt i den aktuelle leje i stedet for i 1939-lejen, kan jeg egentlig ikke se, at det ville være stort bedre. 1939-lejen eksisterer jo ikke længere, og den aktuelle